SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 146. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 3, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 3-го СЕРПНЯ 1994. Ч. 146. РІК CI

ВР УКРАЇНИ СХВАЛИЛА РЯД ПОСТАНОВ

Київ (УНІАР). — На сесії Верховної Ради України у четвер, 28-го липня, поіменним голосуванням схвалено постанову про удосконалення механізмів приватизації в Україні та посилення контролі за її виконанням. Другий параграф постанови прийнято у такій редакції: „Кабінет Міністрів України до 15-го серпня 1994 року має визначити перелік об'єктів, що не підлягають приватизації у зв'язку із загальнодержавним значенням в першу чергу паливно-енергетичний комплекс, транспорт і зв'язок". Цей перелік необхідно внести на затвердження ВР у вересні 1994 року.

До п. 2 додано пропозицію фракції „Комуністи України": Фондові Державного Майна України, а також його реґіональним відділам подати до затвердження ВР переліку галузей та об'єктів, що не підлягають приватизації, зупинити укладення договорів купівлі-продажу об'єктів та винайму з викупом. За такою редакцією п. 2 проголосували 170 депутатів, проти 99, утрималися 18. Фракція „Комуністи України" внесла доповнення до п. 1 постанови: голові Фонду Державного Майна України висловити недовір'я. Постанова набуває чинности від дня її прийняття.

Прийнято також постанову про працю Національного Банку України, баланс його діяльности та загальний баланс банкової системи України. У проєкт постанови внесено такі зміни: кошторис НБ України затверджує не Президія ВР, а ВР. Не пройшов пункт 6., яким у склад правління НБ України входили б міністер фінансів та міністер економіки.

Ухвалено закон про малозабезпечені верстви населення. У другому читанні після доповіді голови Комісії для боротьби з організованою злочинністю і корупцією полковника Григорія Омельченка, поіменним голосуванням схвалено закон про запобіжне затримання особи. Цей закон складається з 11-ох статей. У статті першій „Запобіжне затримання особи" сказано: „Це є дія уповноважених державних органів з метою недопущення та припинення злочинних посягань, які скоюються бандами та іншими організованими групами. Підставою для затримання є мотивована постанова начальника органів внутрішніх справ і Служби Безпеки, санкціонована прокурором".

Закон набуває чинности від дня його опублікування, діє до 1-го січня наступного року. У 4-му пикті зазначається: „Комісіям ВР України з питань законности та правопорядку, боротьби з корупцією та організованою злочинністю, прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин, з питань правної політики і судово-правної реформ не пізніше, як 1-го жовтня ц. р. подати на розгляд ВР України проєкт закону про внесення змін і доповнень до Кримінально-процесуального кодексу України".

Вирішено перенести на вересень розгляд проєкту закону про місцеві ради народних депутатів. Наприкінці засідання голова ВР України О. Мороз повідомив, що друга сесія розпочне свою працю у вересні.

ПОКАЗ ВИШИВАНОГО ОДЯГУ В ЦУК

Гантер, Н. Й. — Тут у суботу, 6-го серпня, в Центрі Української Культури (керівник Ігоря Соневицького), відбудеться показ сучасного вишиваного одягу під керівництвом Л. Зєлик. Початок о год. 8-ій вечора.

У ВИБОРАХ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ БУЛИ ПОРУШЕННЯ

Київ (УНІАР). — У п'ятницю, 29-го липня, Генеральна прокуратура України повідомила, що згідно з результатами перевірки дотримання законів під час виборів Президента України порушено вісім кримінальних справ. Зазначено також, що Генеральна прокуратура України отримала 29 протестів, пов'язаних із порушенням законів під час минулих виборів Президента України. Про залишених 21 порушення у згаданих виборах у повідомленні Генеральної прокуратури України нічого не сказано.

Вибори ще не закінчилися

Київ (УНІАР). — У неділю, 31-го липня, у 12-ти виборчих округах, де під час довиборів до Верховної Ради України 24-го липня кандидувало більше, як два кандидати на народних депутатів і жоден з них не був обраний, проводиться повторне голосування. У решті округ повторне голосування призначене на 7-го серпня.

Привітали Чорноморську фльоту

Київ (УНІАР). — З нагоди Дня Військово-Морської Фльоти, що відзначалося 31-го липня, президенти України і Росії виступили зі спільним зверненням до чорноморців, у якому, між іншим, сказано: „Шлемо найщиріші привітання у зв'язку з традиційним для наших народів святом військових моряків. Ми сповнені рішучости у найкоротшому часі завершити переговори щодо Чорноморської фльоти і підписати такі угоди, які, враховуючи думку особового складу ЧФ і жителів Криму, повною мірою відповідали б інтересам братських російського і українського народів. Висловлюємо певність, що моряки-чорноморці, виявляючи високу відповідальність і вірність військовому обов'язкові, і надалі будуть сприяти зміцненню відносин дружби між Росією та Україною".

ЗМІНЕНО ДАТУ СВЯТКУВАНЬ

Ню Йорк. — Комітет для вшанування третьої річниці самостійности України в Ню Йорку повідомляє, що з причини святкувань річниці самостійности для дипломатичного корпусу в Місії України при Об'єднаних Націях для 24-го серпня, святковий бенкет для громадянства УНДомі перенесено на четвер, 25-го серпня.

С. Мілошевіч підтримав плян міжнародної спільноти

Београд. — Београдська газета „Політика" оприлюднила заяву президента Сербії Слободана Мілошевіча, в якій він закликає боснійських сербів прийняти нову мапу Боснії, запропоновану З'єднаними Стейтами, Англією, Францією, Німеччиною і Росією. „Прийняти плян міжнародної спільноти і зробити можливим продовження мирного процесу — це рішення було б в інтересах всього сербського народу, усіх громадян Сербської республіки в Боснії, республіки Сербська Країна в Хорватії, Союзної Республіки Югославії", — підкреслюється в заяві С. Мілошевіча.

Сербський президент висловив це нове наставлення на другий день після того, як учасники женевської зустрічі дуже гостро скритикували відмову боснійських сербів від мирного пляну і закликали до посилення санкцій. Вони також звинуватили уряд Сербії в тому, що він заохочує таку непоступливість боснійських сербів.

Державний секретар З'єднаних Стейтів Воррен Крістофер запевнив у суботу, 30-го липня, в Женеві, що на цьому тижні Рада безпеки ООН прийме необхідну резолюцію і що на цей раз резолюцію підтримає також і Росія.

В неділю на цю тему говорив міністер закордонних справ Німеччини Клявс Кінкель: „Серби мусять здати собі справу з того, яку вони візьмуть на себе відповідальність, відкидаючи міжнародний мирний плян". Він навіть дав до зрозуміння, що Німеччина підтримає, „як крайній крок", скасування ембарґо на доставу зброї для боснійських мусулман.

Президент Сербії С. Мілошевіч у своїй заяві просить боснійських сербів подумати над тим, що в найбільшій мірі відповідає сербським інтересам сьогодні. Сам він переконаний, що плян міжнародної спільноти „не є антисербським. Цей плян свідчить тільки про одне — про бажання припинити кровопролиття і жахи війни".

Баффало відзначує 100-річчя УНСоюзу

Баффало, Н. Й. — Ювілейний комітет Відділів УНСоюзу Баффалівської Округи відзначує 100-річчя найстаршої і найбільшої української установи, якою під сучасну пору є УНС, ювілейним бенкетом з мистецькою програмою.

Бенкет і мистецька програми відбудуться 25-го вересня ц. р. в залі церкви св. Івана Хрестителя при 3275 Елмвуд аве. в Кенмор, Н. Й., о год. 3-ій по полудні.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ ОБОРОНИ В. ПЕРРІ ВІДВІДАВ РУАНДУ

Кігалі, Руанда. — Минулої неділі, 31-го липня, руандійську столицю відвідав секретар департаменту оборони З'єднаних Стейтів Вілліям Перрі, щоб особисто ознайомитися, як американське військо сприяє порятункові населення цієї країни і як іде підготова до повернення втікачів-руандійців зі Заїру на батьківщину.

Як відомо, дотепер американська гуманітарна допомога надходила на уґандійське летовище Ентеббе, а вже звідти вантажними автами перевозилася в табори втікачів. Деякі вантажні скидалися просто з літаків поблизу таборів. У висліді харчі і медикаменти нерідко розрадалися і це давало підстави для міжнародних організацій критикувати дії американських військовиків.

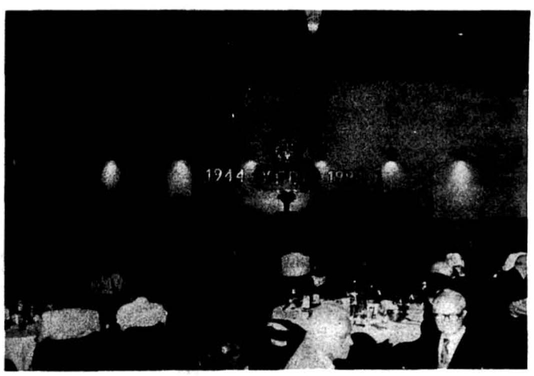
Виглядає, що ця справа вийшла на кращу дорогу. Разом з В. Перрі в Руанду прилетіла велика група американських спеціялістів, які швидкими темпами готують місцеве летовище до приземлення літаків з гуманітарною допомогою.

В. Перрі провів переговори з новим урядом країни, зформованим Патріотичним фронтом. Американська Адміністрація офіційно визнала цей уряд, сподіючись, що він сприятиме міжнародній спільноті у питанні порятунку втікачів. В розмові зі секретарем департаменту оборону З'єднаних Стейтів лідер Патріотичного фронту, віцепрезидент Руанди генерал-майор Пол Каґаме запевнив, що „уряд Патріотичного фронту забепечить максимально сприятливі умови для повернення руандійських втікачів зі сусідніх країн".

Тим часом у таборах втікачів становище далі критичне. Районом лиха проголошено весь схід Заїру, де зібралося понад 1.7 міл. руандійських втікачів. Тисячі людей щодня вмирають від холери, дизентерії, кору і малярії. Згідно з даними міжнародними благодійницької організації „Лікарі без кордонів", від хворіб загинуло вже біля 50,000 руандійців. Холера, яка ще декілька тижнів здавался найстрашнішою бідою, поступилася своєю „першістю" перед дизентарією. Вже є декілька випадків захворювання менінґітом, що також вповні може привести до нової епідемії.

Представники ООН підкреслюють ту обставину, що коли західні країни роблять все можливе, щоб найбільшою мірою допомогти руандійським втікачам, Франція продовжує евакуацію своїх військ з Руанди. Щоб хоч трохи стишити хвилю обурення, Франція повідомила, що виділить 20 міл. франків (приблизно 3 міл. дол.) для допомоги втікачам, що повертаються зі Заїру.

50-РІЧЧЯ УГВР ВІДЗНАЧЕНО БАГАТОГРАННО



Вид на залю УНДому в часі зустрічі-обіду.

Ню Йорк, Н. Й. (О. К.) 50-річчя Української Головної Визвольної Ради відзначено на терені ЗСА у широкому маштабі, а в метрополії Ню Йорку трьома різними своїм характером імпрезами, що дали однак в цілості вагоме значення цій річниці.

Впродовж червня відбулися на терені Ню Йорку виставка документів та світлин з часів заснування та дії УГВР і УПА, наукова конференція, присвячена цій річниці, і святочна зустріч-обід із відповідними до річниці доповідями та мистецькою програмою.

Для підготови так обширних святкувань створився вже завчасу Громадський ювілейний комітет, президію якого очолив проф. Леонід Рудницький, як голова, і Лев Футала та Ярослав Струтинський, як заступники, а у Діловому комітеті головство перебрав інж. Роман Галібей, заступником його був Євген Гановський, Володимир Янів секретарем, а Андрій Ластовецький — касиром. До почесної Президії увійшли живучі члени-засновники УГВР — о. Іван Гриньох, Микола Лебедь, Мирослав Прокоп, Павло Турула і Лев Шанковський.

Святкування в Ню Йорку розпочалися відкриттям виставки документів УГВР та визвольної боротьби України у час і після Другої світової війни, у неділю, 5-го червня, яке перевів інж. Р. Галібей і Іван Кобаса, голова Комісії виставки. Виставка була відкрита впродовж двох тижнів і дала можливість численній публіці, в тому і молоді, оглянути цікаву та повчальну збірку документів і світлин.

У суботу, 11-го червня, в будинку НТШ переведено наукову конференцію присвячену 50-літтю УГВР, в якій доповіді виголосили проф. Петро Потічний — „До генези УГВР", проф. Володимир Стойко — „Історичні заложення і значення УГВР в революційно-визвольній боротьбі українського народу", д-р Анатолій Камінський — „Програма УГВР, як проєкція сучасного державного будівництва" і гість з Европи д-р Микола Шафовал — „УГВР у процесі розвитку української політичної думки". Конференція зібрала велике число зацікавленої темами публіки і є надія, що доповіді появляться окремою книжкою, як причинок до історії постання і дії УГВР.

Завершенням 50-річчя був святковий обід — зустріч в неділю, 12-го червня, що відбулася у вщерть виповненій залі Українського Народного Дому. Тут були заступлені усі представники старшого покоління та діючих політичних угрупувань і громадських організацій, яких з'єднала ця історична річниця.

Зустріч відкрив інж. Р. Галібей привітанням та згадкою про тих членів-засновників УГВР, які відійшли, а також тих живучих, що із-за стану здоров'я не могли прибути, а це о. І. Гриньоха, Л. Шанковського та П. Турулу. Відтак інж. Р. Галібей привітав присутніх на зустрічі широковідомих діячів та співзасновників УГВР М. Лебедя і д-ра М. Прокопа з дружиною і попросив проф. Л. Рудницького перебрати провід бенкетом. Як завжди, улюблений із своєї ерудиції та почуття гумору проф. Л. Рудницький тим разом зі зворушенням виголосив своє перше слово, згадуючи у ньому свого батька — сотника УГА, та честь, яка йому припала, вітати живучих членів-засновників УГВР, які стали для нього героями-взірцями. Він ствердив, що із перспективи 50 років сьогодні починаємо розуміти вповні вагомість визвольної боротьби і цього представництва в історії України, яким була УГВР, що увійшла в цю історію, як ще один світлий вияв спроможности українського народу обстоювати Богом дані права на незалежність. Зацитувавши політичні позиції УГВР, схвалені на Великому зборі в липні 1944 року, він дійшов до висновку, що боротьба проти окупантів завдяки УГВР стала не тільки революційною дією, але й актом творення демократичної держави.

Відтак проф. Л. Рудницький попросив присутнього о. Тараса Прокопова, ЧСВВ, із церкви св. Юра в Ню Йорку до молитви. Євген Стахів в імені Ділового комітету вніс тост за всіх членів УГВР, присутніх і неприсутніх, а гості відспівали їм „Многоліттвіє". В дальшому ході програми Є. Стахів представив гостей при почесному столі, де засіли генеральний консул України Віктор Крижанівський з дружиною, інж. Р. Галібей з дружиною, проф. Л. Рудницький з дружиною, д-р М. Прокоп з дружиною, ред. Іван Кедрин, д-р А. Камінський і М. Лебедь. Привітали також представника України до ООН Володимира Хандогія з дру-

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

СЕНАТ ЗСА ПРИЗНАЧИВ суддю Стівена Браєра 108-им верховним суддею ЗСА. За нього було віддано 87 голосів проти 9-ти. Сенатор Едвард Кеннеді, демократ з Массачуссетс і головний спонзор судді Браєра, сказав, що народжений в Каліфорнії суддя з Бостону внесе „здоровий глузд" до Верховного суду, а республіканець із стейту Вайомінґ, сенатор Аллен Симпсон, висловив надію, що суддя Браєр буде для Верховного суду „значним доповненням". Суддя Браєр правдоподібно буде заприсяжений цього тижня на приватній церемонії в Білому Домі. Термін його діяльности у цій новій ролі починається 3-го жовтня.

СУХА ГАРЯЧА ПОГОДА стала причиною великого пожару лісів у стейті Вашінґтон. У містечку Левенворт, розташованому серед гір Каскейд, зруйновані 14 будинків. З околиці, де дим підіймався до висоти 15,000 футів, евакуйовано сотні людей. У випадку погіршення ситуації звідси прийдеться виїхати ще тисячам мешканців. У цілому стейті, за попередніми даними, знищено всього 32 будинки, але загальне число зруйнованих приміщень, як подають офіційні інформаційні служби, є набагато більшим. Пожари охопили також 180,000 акрів у стейтах Каліфорнія, Айдаго, Монтана, Невада, Ореґон, Юта і Вайомінґ.

ГАЗЕТА „Волл Стріт Джорнал" повідомила, що ЗСА готові застосувати торговельні санкції проти Японії. Вони прийшли до висновку, що японські політики і далі дотримуються протекціонізму під гаслом „Купуємо лише японське". Згідно з законом, якщо американський Уряд має намір застосувати санкції у міжнародній торгівлі, то починаються переговори між конфліктуючими сторонами. Якщо ці переговори, які можуть тривати до двох місяців, закінчаться безрезультатно, то торговельні санкції вступають в силу протягом року з дня прийняття рішення. Обі сторони мають надію, що суперечності будуть вирішені і не доведеться вживати санкцій.

ЛІДЕРИ ДЕМОКРАТИЧНОЇ партії в палатах Конґресу продовжують опрацьовувати свої варіянти проєкту реформи системи охорони здоров'я. Лідер демократичної більшости в Палаті Репрезентантів конґресмен Ричард Ґепгард запропонував проєкт реформи, який передбачає, що працедавці повинні будуть оплачувати до 80 відсотків вартости медичного забезпечення своїм працівникам. Спеціялісти підкреслюють, що проєкт Ґепгарда не містить конкретної дати введення реформи в дію. Вважають, що саме це питання конґресмени-демократи будуть допрацьовувати наступного тижня.

У СВІТІ

СОЦІЯЛ-ДЕМОКРАТИЧНА партія Японії здійснила „внутрішньо-партійну революцію", офіційно відмовившись від пацифістських гасел, які визначали обличчя цієї партії у післявоєнний час. Проєкт нової партійної плятформи передбачає визнання законности японських сил самооборони і японсько-американського договору про взаємну безпеку. Виступаючи цими днями в парляменті, лідер партії і прем'єр Японії Томіїті Мурояма повідомив, що соціял-демократи більше не наполягають на політиці „неозброєного невтралітету". Щоправда, це його запевнення чомусь не ввійшло в проєкт нового політичного курсу партії.

КИТАЙСЬКІ ПРЕДСТАВНИКИ на торговельних переговорах щодо членства у Світовій торговельній організації (СТО) звинуватили західні держави, передусім З'єднані Стейти, в дискримінації. Річ у тому, що Китай хоче вступити у СТО не як розвинута країна, а як та, що розвивається. В цьому випадку він дістане привілеї, на які не можуть претендувати провідні промислові країни Заходу і Японія. ЗСА, цілком логічно, намагаються позбавити Китай цих привілеїв, бо вони привели б до дальшого збільшення китайського експорту в Америку. Відомо, що вже в 1992 році, тобто до прийняття Китаю в члени торговельної організації, дефіцит Вашінґтону у торгівлі з Пекіном досягав 20 біл. дол. Захід побоюються, що Китай не скасує своїх обмежень на імпорт американських і европейських товарів — натомість, використовуючи безоплатну працю мільйонів в'язнів, наводнить західні ринки дешевими товарами.

У КАМБОДЖІ, В провінції Кампот, на пасажирський потяг, що йшов у столицю, напали „червоні хмери", убивши та поранивши десятки осіб. Бандити підклали під рейки міни, а коли потяг став, відкрили вогонь. Після жорстокого кровопролиття „червоні хмери" пограбували людей і забрали зі собою в джунглі 200 закладників, серед яких є декілька закордонних громадян.

ЛІДЕР РОСІЙСЬКИХ ліберальних демократів Владімір Жириновський, відвідавши цими днями Сахалін, запропонував надати Охотському морю „статус внутрішнього моря Росії і на 200 миль відігнати від її берегів всі закордонні риболовні кораблі". В. Жириновський категорично висловився проти створення так званих вільних економічних зон у Примор'ї, бо в тих зонах, на його думку, „господарюватимуть китайці, корейці і японці". Щодо спільного риболовства, то В. Жириновський готовий запровадити такий порядок: Росія має діставати 90 відсотків добутої продукції, а її партнери — 10 відсотків. На адресу японців В. Жириновський висловився у своєму дусі: мовляв, якщо вони не забудуть про Курильські острови, то „ми створимо на Гоккайдо потужну російську військово-морську базу".

ЗА ПЕРШУ ПОЛОВИНУ цього року французькі митники затримали 371 англійця за спробу нелеґального ввезення у Францію наркотиків. За такий же період минулого року було затримано тільки 290 англійців. Подібно до того, що в цьому аспекті Великобританія має намір утримувати першість. Всього за ці півроку у Франції затримано 3,000 міжнародних контрабандистів і конфісковано 43 кілограми героїни, 8 кілограмів кокаїни, 407 кілограмів конопляної соломки і 103,000 піґулок синтетичного наркотика „Екстазі".

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274 6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302

Svoboda (201) 434 0237 UNA (201) 451 2200

Бюро УНС у Вашінгтоні
(202) 347 UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434 0807 (201) 434 3036

Second Class Postage paid at Jersey City N.J.

Передплата на рік $55.00 на півроку $32.00 на 3 місяці $17.00
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

Закон проти злочинства в Америці

Злочинство в Америці поширилося, що в опитах американське суспільство визнало злочини як пріоритет, з яким треба боротися і важливішу проблему аніж реформа забезпеки здоров'я. 28-го липня ц. р. комісії Палати Репрезентантів і Сенату узгіднили законопроєкт, що його президент Клінтон назвав історичним актом для безпеки громадян проти прерізних злочинів. Однак насправді цей нібито історичний акт дуже діравий і ледве чи причиниться до радикальної зміни безпеки на вулицях великих міст та припинення злочинства в різних його формах і видах. Найважливішою позитивною сторінкою того законопроєкту є визначення п'ятьох категорій злочинів, які вимагають кари смерти. Це одинока точка, що стосується дуже ліберального судочинства в Америці. Прийнятий законопроєкт призначає 33.2 біл. дол. на збільшення поліції на дальших 100,000 осіб, на будову в'язниць, на збільшення прикордонних сторожів, на перевиховання молоді проти користування наркотиками і подібні цілі, але не говорить про потребу радикальної зміни існуючої в Америці системи будівництва. Нігде у світі нема такого, що самі американці назвали „суди з оборотовими дверима", бо злочинець входить на судову залю і виходить тими самими дверима на волю.

На цьому місці була вже мова про існування в Америці ніде на світі не існуючого права оборонця підсудного, торгуватися з прокуратором і договорюватися, щоб підсудний признався до якоїсь меншої вини і дістав меншу кару (плі барґейнінґ). Арештованих за різні злочини випускається на волю на т. зв. пароль за якоюсь грошевою кавцією. Ліберальний підхід до злочинців визнає за ними „людські права", бо вони теж є людьми, дарма що поводяться як дикі звірі. Можна зрозуміти правничі комісії Палати Репрезентантів і Сенату, що вони не заторкували проблеми зміни засадничих сторінок існуючого судівництва, бо переживаємо період лівого лібералізму, який не допустив був до скасування принципу „людських прав" у відношенні до злочинців.

Очевидно, що збільшене число уніформованих поліціянтів на вулицях міст дає деяке почуття безпеки тамошнім мешканцям. Але ледве чи воно відстрашить потенціяльних злочинців від виконування ними їхнього ремесла. В'язниці в Америці переповнені і вони не є санаторіями, але їхній режим такий, що не відстрашує злочинців дістати довготермінову в'язничну кару. На телевізійному екрані можна було бачити сатиру на ці відносини, що під зиму існують спекулянти, які свідомо виконують такі злочини, як пробивання камінням або важкою палицею великого виставового вікна у престижевій крамниці, щоб дістатися до в'язниці, де є дах над головою, тепла страва і тепла келія. Ліберали уважають, що це нормальна справа, бо кожний злочинець є також людиною, яка має права.

Це заворожене коло і нема з нього виходу так довго, як довго існує система ліберального судівництва. Велике існуюче в Конґресі лобі Крайової ассоціяції зброї має частинно рацію, що не зброя вбиває людей, а її власник. Схвалений тепер законопроєкт передбачає дальші труднощі придбати пальну зброю різного типу. Злочинець може її дістати без великих труднощів, не оглядаючись на існуючу законну заборону. Недавно прийнято „закон Бредлі", — Бредлі був пресовим секратарем Білого Дому, якого поцілила куля атентатчика, який стріляв до президента Роналда Реґена. І Бредлі на ціле життя спаралізований. За тим законом треба двох тижнів для поліції, щоб перевірити чи петент на отримання дозволу купити і носити револьвер дійсно порядна людина. Можна було почути коментар на телевізійному екрані, що той закон смішний в очах злочинця, бо він ніякого дозволу від поліції на купно пістолі чи ручного скорострілу не потребує.

Законопроєкт проти злочинства має ще перед собою дебати на пленумі Палати Репрезентантів і Сенату. Президент Клінтон буде вважати схвалення такого закону за свій успіх. Насправді це успіх дуже проблематичний.

Ярослав Гайвас

НЕВІДХИЛЬНА ПОТРЕБА

III

Що й сталося з дивним маневруванням між „кандидую — не кандидую, якщо мої вимоги будуть сповнені — кандидуватиму, без нових далекойдучих повноважень Верховної Ради — не кандидуватиму" і т. д. Громадськість спочатку приймала це як несерйозну гру в дуже серйозній ситуації, що ще більше знецінювало Кравчука в загальній оцінці. Його невдала політика, спроби все тримати в своїх руках, що нікому не вдається, і ті кінцеві перед виборами маневри додатково зруйнували публічну опінію про нього. Ясно було, що він не виграє виборів навіть при тій прямо фантастичній пропаганді, що була. А пропаганда була направду знаменито зорганізована, але без фактів. Зловживання фразами про його самостійництво і державництво громада потрактувала як спроби протиставитися другому Леонідові Кучмі.

Чим більше міняв Кравчук свої сюрреалістичні комбінації, тим більше публічна опінія, тобто майбутні голосуючі, закріплювалися в своєму становищі проти нього. В тролейбусах та просто на вулиці, в хатніх розмовах і на ширших зустрічах ви чули: на Кравчука голосувати не буду. Де були тоді наші політичні чинники, а в першу чергу партійні лідери, важко сказати. Вони також говорили „на двоє баба ворожила", але, мабуть, не слухали людей ні на міському транспорті, ні на базарах. У той час, коли Кучма непохитно проголошував свою кандидатуру, що її на початку небагато людей сприймали серйозно, на національному фронті Володимир Лановий остаточно підтвердив, що кандидуватиме, а на виборчому своєму виступі у Харкові заявив, що його підтримують Народний Рух, УРП, що особливо молодше покоління прийняло з ентузіязмом.

Поряд з тим почалося щораз частіше висування гасла: „Ми потребуємо Кравчука!" Мабуть, першою і найголосніше проголошувала це група Миколи Плав'юка. З нею пішов КУН у своїй пресі, а ще більше в різних виступах та енунціяціях, а за ними інші партії та групи. Здається, одним з останніх у таких заявах був Народний Рух України, а головно його лідер Вячеслав Чорновіл. Його заяви були найбільш кучеряві. З них читалося, що вони не так дуже за Кравчуком, як в обороні державного принципу, який репрезентує Кравчук. Левко Лук'яненко написав статтю у „Вістях з України", в якій фактично заперечив те останнє, найфундаментальніше твердження про виразне і рішуче державне становище Кравчука, але висунув нову тезу: ми перед двома лихами — великим Кучмою і малим Кравчуком. Отже вибираємо менше лихо — Кравчука. Наслідком тих усіх заяв фронт за Кравчуком став остаточним національно-демократичним становищем. В такій ситуації ті, що не були згідні з тим, відмовчувалися, а всі інші усіми голосами пропаґували Кравчука. Висловлювати інші думки було чимсь між запереченням національних інтересів і звичайною глупотою. А Лановий, не зважаючи на це все, своєї кандидатури не відкликав. У висліді національно-демократичний табір опинився в тактично найскладнішому становищі: з двома кандидатами. Про тих ще двох горекандидатів, з яких один зібрав щось коло піввідсотка голосів, серйозно говорити не можна, вони тільки збільшили замішання.

А що на це виборці? Вони вже два і півроку пізнавали вмовлюване в них державництво Кравчука. Власна держава для них — це свій Уряд, а не російська номенклятура, своя мова, а не російська, справжня розбудова держави, її зміцнювання, поліпшення життя в ній, зміцнення ладу і порядку і так далі на всіх відтинках життя. У фрази ніхто вже не вірив, бо за два і півроку переконався у всьому іншому. Люди шукали хоч трошки надії і бачили її в ближче незнаному ім Кучмі. Це мова про тих, що могли голосувати за національного кандидата. Ліві доктринери і російські імперські сили завжди та у всякій ситуації є і будуть проти українського, а тим більше проти української держави. Яким чином у тій складній ситуації Лановий дістав таки майже десять відсотків голосів? Не зважаючи на те, що пропаганда всіх груп і партій таки потягнула понад сорок відсотків голосуючих для Кравчука. А тепер порахуймо: чи відсотки обидвох наших національних кандидатів не дали б разом перемоги? А крім того, коли б український політично-партійний чинник програв з Лановим, то це, очевидно, було б дуже болюче, але це не був би той удар по нашому престижі, який дістався нам з Кравчуком?

Від тієї поразки не втечемо. Вона буде з нами роки. Але пам'ятаймо: там, де не стає сили, розум і розумний маневр може багато дечого зробити. І ще важніше від того: не обвинувачуймо себе, хай ті, що спричинили це лихо, спокійно відійдуть з керівних постів, бо така історична поразка не може пройти без наслідків, а ті, що залишаться, хай проаналізують до дна, що злого вони зробили, а що можна було зробити краще, хай зроблять з цього висновки і хай вчаться, вчаться!

Валентина Юрченко

Високі слова

(З сучасного українського гумору)

Максим Пищик був чоловік грамотненький і культуру завжди любив, тягнувся до науки, сказати б, прислухався до слів людей мудрих, передових. А тому що ті люди ніби ближче до Европи стоять, Максим і собі набрався від них чужих учених слів. Цього не хотіла розуміти ані його жінка Пріся, ані дехто з приятелів. Одного разу, ідучи з чергових зборів, де міркували про розподіл гуманітарної допомоги, почув Максим, що треба виробляти якісь „критерії", хоч доповідач з области не уточнив із чого їх, ті критерії, виробляти. Це щось наче „критичне", подумав бідолаха й так замислився, що мало з ніг не збив свого сусіда, Свирида Кушку.

— Здоров був, Максиме! Ти, бачу, йдеш так наче в яку халепу чи паніку вдарився?

— Та знаєш, усе якісь проблеми треба вирішувати та ще критерії виробляти...

— А це що за критерії в тебе? Маєш город, свинку підгодуєш, жінка в тебе гарна, роботяща, наче клопоту чи яких тих критеріїв нема...

— Та моя Пріся хоч зовнішньою структурою нічого собі молодиця, але буває в нас із нею важка мовна ситуація. От і сьогодні, — прийшов на обід, вона миску борщу ставить, а я до неї делікатно обзиваюся: — Що знову борщ? Немає в тебе якоїсь альтернативи? А вона, наче в емоціях: — Їж, що даю, бо заберу й це! Та їстиму, кажу, не хочу комфронтації, але ти, жінко, ніякого іміджу не маєш. Тут моя Пріся аж підскочила, мотиви всякі гострі висуває, мовляв, ціни, імфляція, заробіток мізерний і всяке таке. А потім договорилася аж до того, що, Господи прости, каже: — Шукай собі, чоловіче, тієї іміджі або якоїсь шишкабаби де інде, бо я не годна вже тебе витримати...

— О, то, Максиме, дурниці, не переживай, — у житті, як на довгій ниві, все буває, воно перемелеться, — охолоджував Свирид сусідову горяч.

— Та знаєш, у Прісі моєї є такий менталітет, каже, що я на чужих словах з глузду з'їхав. А сама ж консерватистка така, що ну...

— Оце ти правду сказав, — всі знають, що краще за неї ніхто не потрапить консервувати овочі чи там огірків квасити, — тягне на примирення Свирид.

— Бачиш, Свириде, воно все так, але хочеш, щоб у родині була стабільність, а не якась стогнація...

— Ну, та годі тобі стогнати, Максиме! Але ти вже такими вченими та високими словами кидаєшся, що тебе хоч у президенти висувай, або в депутати, — заокруглює бесіду Свирид Кушка. — Ти подумай про це, Максиме, та й вирішуй, а я за тебе й свій голос віддам. А тоді й твоя Пріся вгомониться.

Дмитро Вох,
Василь Гева

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ЮНАЦТВА

Цього року сповняється півстоліття, коли після створення Дивізії „Галичина" почали формуватися юнацькі частини протилетунської артилерії, які мали стати частиною Дивізії „Галичина". Так твердив Український Центральний Комітет, що тоді керував з головної квартири в Берліні. Чи так в дійсності було, сьогодні є сумнівним фактом, і тому можемо його заперечувати.

У 1944 році в Україні під натиском совєтської армії та відступом німців життя мінялося майже кожного дня. В селах та містах люди голодували, бо відступаючі німецькі частини забирали все, що тільки потрапляло їм під руки.

Чоловіки та жінки, що залишалися вдома, були змушені іти в ряди УПА, щоб захищати безборонне населення від червоних і брунатних хижаків, які знущалися безсумлінно над невинним населенням. У селах та містах залишилася молодь до 17-го року життя, котра ставала безпорадною і ніхто нею не цікавився. Німці робили облави, спійманих юнаків саджали в товарові вагони і висилали на роботу будували військові бункри, копати окопи та направляти дороги.

Голодні та холодні юнаки на заклик Українського Центрального Комітету масово почали голоситися до Дивізії „Галичина", але тому що вони були малолітніми, німецька військова команда автоматично відсилала їх до протилетунської артилерії, де служило коло 250,000 німецьких юнаків. Тому що до юнацтва наплив був дуже великий, бо за німецькими даними в юнацтві служило 14,000 юнаків українського походження, німецька військова команда, маючи вже змогу приглянутися до хоробрости друзів з Дивізії „Галичина", почала формувати українські юнацькі протилетунські батерії під командою німецьких старшин. Вишкіл відбувався спочатку в Польщі, Чехо-Словаччині, а пізніше в багатьох містах Німеччини. В липні 1944 року німці відкрили підстаршинську школу в таборі Ебербах з участю однієї сотні, до якої входило три так звані цуґи, чоти. Кожна чота налічувала по 75 юнаків. Вишкіл тривав два місяці. Після закінчення вишколу німці надали юнакам ступені підстаршин та розподілили їх до протилетунської артилерії і до тяжких скорострілів на суднах, що плавали по ріці Райн та Майн. Одну чоту підстаршин юнаків німецька військова команда призначила до протилетунських артилерійських батерій на східній фронт до Словаччини та західньої Польщі. Молоденькі підофіцери вив'язувалися зі своїх обов'язків дуже вміло. Хлопці чоти були наче братами для призначених їм молоденьких підстаршин, вони спільно ділилися харчами, помагали один одному в хворобах та тяжкій нужді, разом переносили тяжке горе, коли доводилося хоронити вбитих друзів у спільній могилі.

Цього року сповниться 50 років від дня створення юнацьких військових частин. Тисячі молодих студентів середніх шкіл, міських та сільських хлопців, в яких любов'ю горіли серця до України, тисячами вступали в ряди юнацтва з вірою, що будуть захищати Україну від зовнішніх загарбників. Багато з них падали жертвами в бою з вірою, що боролися за вільну незалежну Україну. Після довгих років напевне ще не одна сестра чи брат, а може й батьки, виглядають своїх рідних, що загинули безвісти. Сьогодні дуже прикро нам, колишнім юнакам, переглядати пресу чи будь-які видання, де ніхто ні одним словом не згадує про колишніх юнаків. Невже вони стали забутими дітьми цього покоління, ніхто чомусь не згадує про 14,000 молоденьких тоді юнаків, що в бурхливі роки Другої світової війни були позбавлені юнацького життя, відірвані від батьківської опіки та кинуті в далекий світ, які після вишколу склали пресягу під прапором Святої Покрови служити

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ВІСТІ З ДОНЕЦЬКОГО

Я, Руденко Валентина, перша вчителька історії Донецької української школи імені Василя Стуса, щиро дякую за подарунки, одержані на протязі трьох років. Це сталося завдяки моєму листові, якого ви надрукували після відкриття нашої першої деполітизованої школи в Донбасі (Україна).

Свідомі українці З'єднаних Стейтів стали моїми друзями. Це — Євген Стахів, Ада Кулик, Марія Лозинська, союзянки Дітройту, Ню Йорку, Вашінґтону, Чикаґо. Журнали „Веселка" передаю до обласної бібліотеки — найбільшої в краю.

На Великдень ми, жінки Донеччини, завітали до родини Стусів. Матуся великого українського поета, Ілина, дозволила востаннє поцілувати її теплі, струджені руки. П'ять днів після того мати Василя Стуса померла. Вчительки нашої школи та Суспільна Служба України надали родині невеличку матеріяльну допомогу. Тепер національні культурно-просвітні товариства „Меморіял" (я є членкинею його Великої ради), „Просвіта", товариство політв'язнів, українського козацтва і Союзу Українок піклуємося, аби у хаті поета відкрили музей. Хай поможе нам Бог!

Щорічно наші випускники стають студентами найкращих вищих навчальних закладів України. Мій старший син, Олександер, буде викладачем української, німецької та англійської мов. Любов до мовознавства прищепили йому вчителі Стусової школи.

Але після проголошення незалежности України економічний стан дещо погіршився. Найгірше відчувають це сироти, інваліди, молоді та багатодітні сім'ї. Пишаюся тим, що працюю тепер у донецькому обласному Центрі Соціяльної Допомоги для Молоді.

Якщо у ЗСА є благодійні організації, або в урядових структурах, які допомагають молоді, працюють свідомі українці, хай вони напишуть про свій досвід. Ми його використаємо.

Ми готуємось до фестивалю української пісні „Вітер зі сходу", посилаємо дітей відпочивати до Чорного моря, видаємо часопис „Домінанта". Чекаємо на листи. Адреса: 340012 Україна, м. Донецьке — 12, вул. Куйбишева, д. 201-А, кв. 93.

Руденко Валентина з найкращими побажаннями для редакції та читачів „Свободи".

Богдан Шарко

УКРАЇНА ВІДЗНАЧИЛА 85-ЛІТТЯ ПРОФ. Ю. БОЙКА-БЛОХИНА

Інтерв'ю з ювілятом

II

П.: — Чи ця ювілейна академія була головним відзначенням для вас?

В.: — Це тяжко сказати. Ось був ранок 23-го травня в Інституті Українознавства. Стало відомо, що Вчена Рада цього Інституту 18-го травня ц. р. ухвалила наділити мене званням свого почесного члена. З цього приводу П. Кононенко проголосив надхненну лявдацію. Тут сталося особливе зближення зі студентсвом. Мене засипували запитаннями. Пам'ятали, що юнацький період мого життя співпадав із бурхливим періодом літературної дискусії 1925—28 років.

Запитували, як я сприймав знаменні події, яке враження зробили на мене „Вальдшнепи", перша частина, на тодішнє суспільство? Знаючи з 1 тому „Вибраного", що мені у 1929 р. влаштовано зустріч із Курбасом, хотіли довідатися більше про подробиці, ніж у мене написано, цікавість, якої задовольнити я не міг. Як в'язня СВУ питали, чи ця організація справді існувала. Я відповідав: до писань Снігірьова, до сконструйованої ним версії подій треба ставитися критично. Я думаю, що назву СВУ вигадало ҐПУ. Але формування самостійницького політичного діяння щонайменше в кількох осередках України для мене очевидне. Багато цікавилися підпіллям 1941—44 року, учасником якого я був, коли життя раз-у-раз ставало на вістрі ножа. На тлі загального піднесення не було дивним, коли одна з молоденьких патріоток почала промову рядками поезії:

Хоч упала сивина на скроні,
Але очі молодо цвітуть.
Хай же довго воронії коні
Калиновим мостом вас несуть.

І після того в захопленні подарувала мені вишитий рушник. А навколо залунали вигуки побажань „Ста літ", „Многих літ" і все злилося у вітальний спів. Такої щиросердечности, таких стисків рук я ще ніколи не переживав.

П.: — Вас, пане професоре, вже прийняли до Спілки Письменників України?

В.: — Ну, це було піднесене на зустрічі з письменниками і журналістами в Будинку Письменників. Пропозицію про доцільність мого прийняття у Спілку висунув Ю. Мушкетик. Він і І. Драч насвітлили мою статтю „Образ Івана Виговського в повоєнній підсовєтській літературі". Затвердження мого прохання про прийняття у Спілку має статися на засіданні Президії. Мою духову сильветку подав голова зборів І. Драч, екскурс у різні ділянки моїх дослідів ще раз перевів В. Мельник. З привітальною промовою виступив член-кореспондент Національної Академії Наук редактор журналу „Слово і Час" Віталій Дончик, згадавши моє співробітництво в журналі, висловив бажання, щоб я і надалі підтримував журнал. Обдаровано мене книжками із присвятними написами від колеґ по перу, вельмишановний автор книжок про Віктора Забілу, про Леоніда Глібова, Олександер Деко, довідавшися, що я майже закінчив розвідку про О. Куліша, виявив бажання забезпечити її друк в Україні. Вечірка у Спілці Письменників закінчилася товариською перекускою за склянкою кави.

П.: — Що викликало вашу особливу увагу в сьогоднішньому Києві?

В.: — Я прибув до Києва в дуже напруженому стані з боязню за українську державність. Мої журливі припущення не послабли, коли я опинився у столиці і придивлявся через телевізію до подій у Верховній Раді. Назовні місто не викликає тривоги. Все йде розмірено далі. Багато хто з інтеліґенції їздять за місто, обробляють клапті землі — джерело прожитку, важливіше під цю пору від службового заробітку. І все таки знаходять час на творення духових цінностей.

Я бачив у міському театрі балет „Дон Кіхот". Багато майстерности. Але й якась тінь трагізму в грі. Квитки дешеві, публіки багато, одягнені пристійно, вітають акторів оплесками, бо це потрібно. Мало радости, втома на багатьох обличчях.

А на вулиці пульсує життя своїм розміреним ритмом, в центрі також переважають добре одягнені люди. По кількості авт непомітно, що бракує бензини, хоч її таки справді бракує. Центральний спуск на Поділ сяк-так підтримується в порядку, але бічні старовинні вулички зі старокнязівськими назвами в жахливому занепаді... Руйнується сива старовина, за якою століття нашого минулого.

Щоб упорядкувати нерви, пішов я на вулицю Січневого Повстання, ч. 6. Там, у Централі ОУН, немає часу на сумні переживання, там лише надхненна робота. Із вдячністю зазначую, що чільні й рядові члени ОУН допомогли мені відбути подорожі в Харків і Одесу.

П.: — Які ваші враження від цих міст?

В.: — Харків активно проросійський. Дія насланих в останніх десятиліттях росіян помітна виразно, величезна російська газетна пропаґанда впадає в око. Є невелика, але тверда українська еліта. Професори університету і студенти слухали мою доповідь про твір Лесі Українки „В дому роботи, в країні неволі". Бойове спрямування твору проти російського імперіялізму всім було ясне. У багатьох була на руках моя книжка „Шлях нації", написана 1943 року, надрукована для підпілля у Львові 1944 р., а перевидана 1992 р. в Києві. Світоглядово-політична студія з насвітленням сталінської й гітлерівської політики в Україні із окресленням націоналістично-державницьких завдань визвольної боротьби. Київське видання книги „Вибрані праці" (1992) бачив лиш в небагатьох. Всі

(Закінчення на стор. 3)

Україна відзначила 85-ліття...

(Закінчення зі стор. 2)

підходили до мене з проханням вписати присвяту, що я радо робив.

У Харкові є приваблива виставка молодих художників, бо є організатор Ольга Броннікова. Їй ще не вдалося відсвіжити журнал „Український Засів", але невдовзі це піде. Є також клюб „Руху", вірніше був, тепер там болюче занедбання.

Харків після останньоі війни дуже розрісся в околицях. Скрізь, по всьому місту — великі баюри, є такі вулиці, що пішоходові майже неможливо пройти. Скрізь потрібне авто, я мав його від наших доброзичливців, ним об'їхав сливе все місто. Будинки давно не ремонтовані, але в центрі ще більш-менш можливо.

Запитуєте про Одесу? Одеса?.. „Одеса-мама", як залюбки говорили в моєму юнацтві одеські непмани. Після втомноі нічноі їзди потягом я висадився на гамірливій одеській станції й відразу потрапив в обійми віцепрезидента Асоціяції Сприяння Національному Підприємству України Володимира Горбачука, він же й член Українськоі Академії Інформатики. Він підготував мою зустріч із керівництвом Одеського Державного Університету. І от я вже в моїй „альма матер". Мене ведуть в сенатську залю. Чотири сенатори рекомендуються: проректор Микола Коваленко, другий проректор у справах інтернаціональних зв'язків Валентин Смитина, вчений секретар Юрій Пиріжок, декан історичного факультету і завідувач катедри історії України Віктор Ващенко. Приязно вітають мене із моїм 85-літтям і одразу розгортається цікава розмова в двох плянах: я згадую Одеський Університет 1928—34 рр., вони — сучасний стан університету. Їм цікаво знати про професора Андрія Музичку, про знавця фолкльору Романа Волкова, а особливо про академіка Слабченка. Проф. Ващенко обіцяє опублікувати мої спогади про цього титана історичноі науки. Інформує, де хто зі світочів одеської „альма матер" мав кабінети, де хто викладав. Тепер все інакше. Оживлені розмовою, дружньо прощаємося. На прощання вручають мені том, виданий 1991 року п. з. „Одеський університет", на вступній сторінці присвята мені від членів Сенату. Я не міг позбутися спогадів. Немов тінь, ходив за мною Михайло Слабченко, для мене не тільки академік, але й дорогий вчитель. І коли я заснув, його подзьобане віспою, але миле обличчя, схилилося наді мною: „Юний друже, ваша стаття про Молодий Театр добра, але мусите маскуватися, інакше вас знищать". Я прокинувся і згадав... Так! Він ці слова мені говорив і в мій рукопис власноручно вставив слова: „Щось кволе і мало реальне, відірване від життя, відчувалося в таких „прекраснодушних" людях, в цих типових представників народницької буржуазноі інтелігенції. Це його слова і вони були потрібні в той час.

Тіні минулого ходили за мною по Одесі. Ось тут, в роках моєї молодости, рудиментом революційного періоду 1917—19 років існувала ще бібліотека колишньої „Просвіти", в ній ще працював син славного на всю Україну Михайла Комарова. Але син був дуже мовчазний. Тільки очі його німо промовляли: „Свій чи чужий? Позич книжку і йди! Не потрібно розмов". Тут, в Одесі, зустрічався я колись з амбітним режисером „Театру Революції" Марком Терещенком, антиподом Курбаса. Він хотів, щоб я при його театрі відкрив театральний музей з возвеличанням його особи. Мій „академічний" плян широкої експозиції історії українського театру він відкинув і справа засохла. 1942 року ми випадково зустрілися в Харкові. Я йому нагадав про наші одеські часи. Він перелякано заперечив: ні, ми не бачились, він нічого не знає. Але він уже знав, що я належу до ОУН. Пізніше він знов виринув на поверхні радянського життя.

В музеї, що розташований біля міського театру опери заповіджено було відкриття виставки пам'яті Олександра Олеся і його видатного сина Олега Ольжича. Відкриття мав перевести я. Тут я побачив одеську українську громаду. Вона зібралася неповно, бо це було о 3-ій годині по полудні, коли дехто ще на роботі.

Я говорив окрилено, але здається, цілком ділово. Нагадав те про Олеся, що українській публіці було почасти відомо. А про великого Олега говорив докладніше, дав біографічний нарис, спинився на його підпільній діяльності, на його ролі в Києві під час німецької окупації, про його смерть від тортур у гестапо, окреслив його світогляд і його наукову та політичну діяльність, додав штрихи з наших особисто організаційних взаємин 1943 року.

...Авто мчить зі мною по автостраді на Аркадію... Дорога рівнесенька, немов щойно прокладена... Ось уже й море. Тут жив надхненням Яновський, його „Шаланда в морі". Хвильовий оркестрував свої есеї зі славою українській морській державі. І от я стою на причальному містку і дивлюсь на вічну бурхливість. Чорне море привітало мене своїм широким подихом, я дивився на хвилі і в їхньому шумі поставало мариво мого юнацтва, ностальгія за молодими роками огорнула мене і я відчув, що ніякі мітичні „вороні коні" не повернуть минулого. От і все, що я вам хотів розказати.

Золотий...

(Закінчення зі стор 2)

вірно своєму народові.

Однак не судилося збутися їхнім мріям, багато юнаків без відповідного військового вишколу впали жертвою жорстокої війни. Деякі з них попали в полон до західніх альянтів, після тяжкого життя в таборах альянти почали видавати багатьох юнаків московським хижакам з вірою, що москалі доставлять їх до своїх батьків, однак так не сталося. Юнаки до батьків ніколи не вернулися. Що сталося з ними — по сьогодні про їхню долю ніхто не знає. Багатьох юнаків польські офіцери з корпусу генерала Андерса забрали як своїх громадян до своєї армії в Італії, ще інші зголосилися як охотники до військових частин південної Африки. Частину юнацтва англійці забрали до так званої палестинської поліції, і вони служили в Палестині, а пізніше в Бірмі та Малаях. Ще інші пішли до французької ліги, яка тоді містилася в Альжирі. Були також випадки, що молоді юнаки заломлювалися фізично та були відправлені в чужинецькі санаторії.

В 50-ті роковини створення юнацьких частин, згадуючи забуте нами покоління друзів-юнаків, хочемо сказати до поляглих друзів юнаків: спочивайте в забутих світом холодних могилах, бо ви були герої, а ми, ваші колишні друзі, будемо завжди носити ваше геройство в своїх серцях. А до тих друзів, що ще живуть порозкидані по цілому світі, закликаємо: помоліться Богу за душі поляглих наших друзів забутого покоління!

50-річчя УГВР...

(Закінчення зі стор. 1)

жиною і заступника консула України в Ню Йорку Миколу Корнієнка, голову УККА д-р Аскольда Лозинського і представника УАКР д-ра Романа Барановського, проф. Василя Омельченка від УВАН та д-ра Ярослава Падоха від Головної ради НТШ, д-р М. Шафовала від УВУ та інших.

Після концертової програми, яку виповнили виступи Світлани Никитенко, сопрано, і Ярослава Гнатюка, баритона, при акомпаньяменті Володимира Винницького, проф. Л. Рудницький представив д-ра М. Прокопа, який виголосив джерельну доповідь про УГВР, як виразника народної влади в умовах окупації. Він нав'язував до стремління зробити Україну політичною силою, що окрилювало всіх провідних діячів усіх поколінь від часу упадку української держави в XIV столітті.

Другим доповідачем на зустрічі був сотник УПА Лев Футала, який представив учасникам значення збройної сили УПА у визвольних змаганнях Другої світової війни та після її закінчення, що відбувалися під проводом активних подвижників і членів УГВР.

Відчитання привітів, що наспіли від ряду громадських організацій та поодиноких осіб із привітом від Єпископа УКЦ Василя Лостена, члена-основника УГВР П. Турули, включали привіт від УАКРади, Союзу Українок Америки, Організації Оборони Лемківщини, Об'єднання кол. вояків УПА Канади, Українського Патріярхального Товариства, „Чорноморської Січі", Відділу СУА в Кергонксоні, Радіопрограми „Зорій" з Парми, Огайо та інших.

Проголошено також з подякою даток у сумі 1,000 дол., що їх зложила українська кредитівка в Ню Йорку на організацію святкувань 50-річчя УГВР.



Почесний стіл в часі зустрічі-обіду у 50-річчя УГВР (зліва): дружина проф. Л. Рудницького, В. Крижанівський з дружиною Людмилою, М. Лебедь, д-р А. Камінський, д-р М. Прокоп.

(Світлила Таня Саламаха).

АРҐЕНТИНА ВІДКЛИКАЛА свого амбасадора в Ірані Маріо Куарді Кастільо. Міністер закордонних справ Ґідо ді Телля дав до зрозуміння, що можуть бути зірвані арґентинсько-іранські дипломатичні стосунки. Арґентинський уряд продовжує вважати Іран причетним до терористичної акції в Буенос-Айресі 18-го липня. Іранський дисидент Монушег Мовтамер, який колись працював у міністерстві закордонних справ Ірану, назвав чотирьох іранських дипломатів в Арґентині, котрі нобито організували смертоносний вибух в жидівському культурному центрі арґентинської столиці. Амбасада Ірану в Буенос-Айресі у відповідь оприлюднила заяву, в якій свідчення М. Мовтамера називає „злісною вигадкою", що має своєю метою зіпсувати взаємини між Іраном і Арґентиною.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ПРОТЕСТИ світової громадськости, Франція почала виведення своїх військ з Руанди. Перші сотні французьких вояків вже залишили цю країну. Петер Гансен, помічник генерального секретаря ООН у справах втікачів, піддав гострій критиці дії французького уряду, підкресливши, що вони спричинять нову ріку втікачів-руандійців і посилять хаос. „Рішення французів вивести війська — це вияв крайньої міри безвідповідальности", — сказав П. Гансен.

ГОЛОВА ІРАНСЬКОГО парляменту Алі Акбар Натек-Нурі закликав Сирію відмовитися від дальших переговорів з Ізраїлем і ніколи не підписувати з ним мирного договору. На його думку, Дамаск „повинен продовжувати йти шляхом боротьби проти сіонізму і „остерігатися пастки Заходу". Натек-Нурі гостро засудив вашінґтонську зустріч короля Йорданії Гуссейна з прем'єр-міністром Ізраїля Їцаком Рабіном і досягнуту угоду про припинення стану війни між цими двома сусідніми країнами. Натек-Нурі вважає „безвідповідальними керівниками" усіх, хто стремить до миру з Ізраїлем. Дотепер Теґран обминав тему сирійсько-ізраїльських переговорів і не критикував сирійців, оскільки Дамаск є вірним союзником Ірану і підтримував його у війні з Іраком.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої дорогої ТОВАРИШКИ

св. п.

СТЕФАНІЇ СОВИ

відбудеться СЛУЖБА БОЖА
в церкві Св. Юра в Ню Йорку, 9-го серпня о год. 9-ій ранку.

У ДЕСЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ
РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п.

ТЕОДОРА ЛЕШКА

будуть відправлені
СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в слідуючих церквах:
в суботу 6-го серпня 1994 р.:

церкві св. Юра в Ню Йорку, о год. 8:00 ранку;
катедрі св. Юра у Львові, Україна;
церкві св. Івана Хрестителя, Синевидсько Вижне, Україна
церкві св. Тройці, Дрогобич, Україна
катедрі св. Софії в Римі, Італія;
церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й., о год. 9:00 ранку.

Рівнож 6-го серпня 1994 р. о год. 11-ій ранку відправить о. митрат Сергій Непрель

ПАНАХИДУ

над могилою покійного на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

дружина — СТЕФАНІЯ
син — ЯРОСЛАВ з дружиною АЛЛОЮ
внучка — АДРІЯНА

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями та цілою громадою, що в суботу 23-го липня 1994 р. в Торонто відійшла у вічність на 85-му році життя наша найдорожча МАМА І БАБЦЯ



бл. п.

ЕВГЕНІЯ ЯНКІВСЬКА

Народжена 23-го вересня 1907 р. в Золочеві в родині Ксені з Павлишиних та Михайла Флисаків. Залишила Україну в 1994 р. Жила від 1948 р. в Торонто, Канада.

Прикметами покійної були глибока віра в Бога, патріотизм і відданість для своєї родини. Вона — Пластова Сеніорка, співорганізаторка Пласту в Тернополі в 1920-их роках, довголітня громадська діячка, нагороджена Шевченківською медалею в Канаді, почесна членка: Ліги Українських Католицьких Жінок Канади, Світової Ради Суспільної Служби СКУ, Світової Федерації Українських Жіночих Організацій — людина великої душі і доброго серця.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 28-го липня в українській католицькій церкві св. Миколая.

ПОХОВАНА на цвинтарі Парк Ловн у Торонто.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті:

дочка — ЛЮБА ПЕНДЗЕЙ з мужем БОГДАНОМ і синами ЮРІЄМ та РОМАНОМ
та ближча і дальша родина в Україні, Канаді та ЗСА.

На нев'янучий вінок у пам'ять покійної родина просить складати пожертви на Ukrainian Canadian Care Center, 123 La Rose Ave., Weston, Ont. M9P 3T3.

В 10-ту БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
передчасної смерти нашого дорогого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п.

АДАМА РАЙНЕРА

ЗАУПОКІЙНУ СВЯТУ ЛІТУРГІЮ

в Соборі св. Юра у Львові відправив Блаженніший Патріярх Мирослав І. Кардинал Любачівський в дні 5-го червня 1994 року;
у Філядельфії заупокійні Служби Божі за Адама Райнера будуть відправлені в неділю, 11-го вересня 1994 р. в церкві Христа Царя о год. 11:30 і в церкві Пресвятого Серця о год. 11:45.

Про молитви за спокій душі покійного просить:
дружина — ІРИНА і
донька — БОГДАННА МИКИТЮК з чоловіком БОГДАНОМ та
внуки — МАРКО І НАТАЛКА

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА
повідомляє членів й українське громадянство, що 28-го липня 1994 р. несподівано, на 84-му році життя, у Торонто — Канада, відійшов у Божу вічність

бл. п.
д-р

БОГДАН СТЕБЕЛЬСЬКИЙ

дійсний член Філологічної Секції НТШ, довголітній голова Наукового Товариства ім. Шевченка в Канаді, член Головної Ради — скарбник, маляр-графік, мистецтвознавець, журналіст, діяч культури, автор праць на мистецькі теми.

Дружині покійного Аріядні, дочкам, синам, ближчій і дальшій родині складаємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ГОЛОВНА РАДА НТШ і
Управа НТШ в Америці

Ділимося сумною вісткою, що в суботу 23-го липня 1994 р. відійшла у вічність на 86-му році життя

бл. п.

КАТЕРИНА КІРА-ХУДЛЯК

ПАРАСТАС — вівторок 26-го липня о год. 7:00 веч. в похоронному заведенні Andrew P. Ovsac, Лігайтон, Па.

ПОХОРОН — середа 27-го липня о год. 10:00 ранку в церкві св. Володимира, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Брук, Н.Дж.

Залишені у смутку:
муж — ПЕТРО
син — СТЕФАН
брат — МИКОЛА в Україні
сестри — АННА і
— МАРІЯ в Україні
внук.

Ділимося сумною вісткою, з рідними і знайомими, що 1-го серпня 1994 р. в ранніх годинах з Волі Всевишнього відійшла у Вічність найдорожча донечка і сестра

бл. п.

ПЕТРУСЯ МУДРИК

проживши 38 років

ПАНАХИДА — в середу 3-го серпня 1994 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Nazare 403 Ridge Road, Lyndhurst, N.J. Tel. 438-7272.

ВІДВІДИНИ від год. 2—4 по пол.

ПОХОРОН в четвер 4-го серпня о год. 10-ій ранку в церкві св. Івана Whippany, N.J., а опісля на Gate of Heaven Cemetery Ridgedale Ave East Hanover, N.J.

У глибокому смутку залишила:
дітей — МАТВІЯ
— МИХАЛИНУ і
— СТЕФАНА
батька — МИХАЙЛА ПИЛИПЧАКА з дружиною ІВАНКОЮ
сестри — ІРЕНУ МАТЕЙКО з родиною
— БРОНЮ ПАВЛИШИН з родиною
братову — ТЕРЕСУ КОНОПЕЛЬСЬКУ з родиною
та ближчу і дальшу родину в ЗСА, Україні й Польщі.

Вийде в світ „Історія села Крушельниця"

Цими днями з України наспів лист. Пише його земляк, односельчанин, житель села Крушельниця на Сколівщині, Львівської області. Хвилюючий лист, бо свідчить про те, що селяни й інтелігенція нашого гірського карпатського села Крушельщиця, що лежить у підніжжі гори Парашки, сприйняло незалежність України, як великий стимул до життя і праці, як спонуку до відроження своєї історії і слави. Село невелике, але вже відновило дві церкви, дві каплиці — при вході і виході з села, — зруйновані дощенту комуністами, тепер будує резиденцію для священика, збирається з силами, щоб спорудити в центрі села пам'ятник Героям УПА — уродженцям села, а також видає літопис села, починаючи з XIV століття.

Село Крушельниця — давнє село в Карпатах. Так само, як сусідні Підгородці, Корчин, Синевецько Вижнє, Сопіт, Ямельниця. Сховані глибоко в горах, ці села були колись міцною підпорою — матеріяльною і силовою — для УПА, вони чинили мовчазний спротив окупантам проти поневолення, були останніми у створенні колгоспів. Село Крушельниця у 50-их роках мужньо боролося проти насильного переселення, коли московські зайди, щоб приневолити село чинити їхню волю, намагалися вивозити вкорінені з діда-прадіда родини в спостушені села в Рава-Руському районі — Муроване та інші. Люди ховалися від напасників у горах, залишаючи вдома дітей, нарешті кілька родин таки були вивезені, але далі село вчинило такий лемент і спротив, що комуністичним напаснакам довелося відступити й залишити село в спокої. Після того село потрапило в когоспну кабалу на довгі роки, але не втратило своєї внутрішньої сили до життя. І як тільки затепліла надія на незалежність, Крушельниця завирувала синьо-жовтими прапорами, відшукала зрівняні з землею поховання своїх сельчан, які згинули від рук московських катів в часі Визвольних Змагань, перепоховала їх з почестями і висипала високу могилу. Молоді і старі сельчани подалися на Маківку, на урочисте освячення могил поляглих січових стрільців, з національними прапорами, хоругвами відвідували і підтримували кожну урочисту церемонію в сусідніх селах. У 1989 році жінки с. Крушельщині мужньо голодували у Москві, вимагаючи відкриття церков, які довгі роки були закриті, і таки домоглися свого.

І ось тепер перед селом нові проблеми. Село будує резиденцію для священика, бо колишня була знищена; споруджує пам'ятник Героям УПА; видає літопис села. Це ті живі проблеми, які принесло нове життя. Усе це потрібне, і все — невідкладне. Слава ентузіястам, які взялися за ці нелегкі справи і всупереч матеріяльним негараздам намагаються їх вирішити.

Історія села Крушельниця вже зібрана, написана і навіть складена на комп'ютері. Знайшовся серед сельчан спонзор, молодий бизнесмен, який фінансував підготову видання. Ось вже й кінець справи видніється — залишається тільки видрукувати книжку. Та кошти вийшли і потрібна допомога...

Саме про це і написаний лист. Крушельницькі ентузіясти просять допомоги не тільки в мене особисто, а й у всіх, хто добрий серцем і щедрий. І я зі свого боку прошу всіх українців прилучитися до цієї доброї справи. Крім того, окремо звертаюся до всіх, хто мав чи має в своїй родині прізвище „Крушельницький": допоможіть видати „історію селе Крушельниця", можливо, саме в ній Ви віднайдете своє прадавнє коріння, адже в нашому селі половина людей називається Крушельницькі.

Звертаюся також до уродженців сіл Підгородці, Вижнє і Нижнє Синевицько, Корчин, усієї Сколівщини, а також членів Товариства „Дрогобиччина" (адже с. Крушельниця належало до Дрогобицької области) — допоможіть нашим горянам, дорогим землякам спорудити пам'ятник Героям УПА і видати літопис села, бо це історія нас усіх, історія наших чарівних Карпат і мужньої Бойківщини.

Звертаюся до усіх братських організацій, кредитових кооператив, жіночих і молодичих організацій, професіоналістів: прийдіть на допомогу, щоб піднявся над селом Крушельниця, що у самім серці пишних зелених Карпат, пам'ятник героям УПА.

Село Крушельниця, через яке серединою пливе ріка Стрий, має пишні краєвиди, незрівнянні, пречудові гори. Цю перлину Карпат добре знав Іван Франко. У своїх спогадах він згадує, як не раз, ще в молодості, ходив через Крушельницю й Корчин пішки, до своєї першої коханої, Ольги Рошкевич, що жила в Лолині. А скільки інших цікавих сторінок Ви віднайдете в історії села. Адже допитливі ентузіясти сягнули аж он до яких історичних глибин — XIV століття!

Пожертви на видання „Історії села Крушельниця" та будову пам'ятника проситься надсилати на конто видавничої Фундації „Українська Книга", на адресу: Self Reliance [NY] Federal Credit Union, Acct. No. 19296-00 Ukrainian Book, 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

Просимо зазначати, на яку саме ціль надсилаєте, пожертва буде призначена за вашим бажанням. Кошти, переведені через конто видавничої Фундації „Українська Книга", як громадської організації, можуть бути відтягнені від податку.

Подаймо руку землякам, допоможім у їх добрих справах!

Любов Дмитришин-Часто
письменниця, уродженка с. Крушельниця.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма отримав привітання з обранням його на найвище державне становище від президента Індії, який побажав Л. Кучмі успіхів, а також процвітання і добробуту українському народові.

УЖГОРОД. — Велику партію ліків для Закарпатської области привезли представники Червоного Хреста з Канади. Як зазначив координатор Товариства закордонних зв'язків Террі Луїс, ця акція започаткувала реґулярні надходження до области медикаментів з Канади.

КИЇВ. — Голова комітету з міжнародних справ Володимир Лукін на зустрічі з представниками преси сказав, що після президентських виборів інтеґраційні процеси України, Росії і Білорусі поглибляться. На його думку, процес зближення народів цих держав базується не лише на етнічному ґрунті. Сьогодні на першому місці стоять економічні зв'язки трьох держав.

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

влаштовує з доручення

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ

ТЕНІСОВІ та ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

ПРИСВЯЧЕНІ 100-ЛІТТЮ УНСОЮЗУ І 70-ЛІТТЮ УСВТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"

на СОЮЗІВЦІ

в днях від 2-го до 5-го вересня 1994 року

(LABOR DAY WEEKEND)

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

ЗА ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ на РІК 1994

і за чаші

УНСоюзу, Союзівки, „Свободи", (в тому пропам'ятна чаша інж. Б. Рака, д-ра В. Гука, Я. Рубля і д-ра П. Харука), „Українського Тижневика", Марії Душник і Константина Беня

та грошові нагороди
в поодинокій грі:

ЖІНОК І ЖІНОК (35 р. і вище), ЧОЛОВІКІВ, мол., СЕНЬЙОРІВ (35-44), СЕНЬЙОРІВ (45 і 55), ЮНАЧОК, ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 і нижче р.).

Зголошення до змагань враз із вписовим по $15.00 приймає

MR. GEORGE SAWCHAK
7828 Frontenac, Philadelphia, Pa 19111
до 26-го серпня 1994 р. Зголошення одержані після 26-го серпня не будуть взяті до уваги турніровою комісією

ТУРНІРОВА КОМІСІЯ:

Ю. Савчак, Р. Ракочий, ст., З.Сnилик, Ю.Попель, Ю.Требець.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

П'ятниця 2-го вересня — год. 1-ша по пол. на Союзівці: елімінаційна рунда чоловіків. Змагуни, які мусять змагатися в цій рунді одержать окремі повідомлення від проводу турніру **до понеділка, 29-го серпня.**

Субота, 3-го вересня — год. 8:30 ранку на Союзівці: зголошення всіх змагунів і змагунок до Турнірової комісії і початок змагань. В цей час учасники турніру отримають інформації про час і місце своїх перших змагань і розподіл дальших змагань в поодиноких групах. В разі дощу, всі учасники турніру мусять прибути до головного будинку Союзівки, де отримають інформації про час і місце змагань.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційнім листку

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ

Просимо витяти та вислати разом з оплатою $15.00
(Зголошення без вписового не приймається)

1. Ім'я і прізвище ....
2. Адреса (по-англійськи) ....
3. Телефон ....
4. Дата народження ....
5. Конкуренція та ґрупа в якій змагун хоче брати участь ....
6. Клюбова приналежність ....

Чеки виставляти на: KLK, American Ukrainian Sports Club

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

Субота, 3-го вересня, о год. 10:30 вранці
Вправи — год. 9-та вранці

за ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШЕНСТВА УСЦАК та ТРОФЕЇ І НАГОРОДИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ у слідуючих конкуренціях для дівчат і хлопців:

Хлопці/Мужчини — **Дівчата/Жінки**

ІНДИВІДУАЛЬНІ

Число конкуренції	Вік		Вік	Число конкуренції
1	13/14	100 м. змінний	13/14	2
3	15 і вище	100 м. змінний	15 і вище	4
5	10 і нижче	25 м. довільний	10 і нижче	6
7	11/12	25 м. довільний	11/12	8
9	13/14	50 м. довільний	13/14	10
11	15 і вище	50 м. довільний	15 і вище	12
13	10 і нижче	50 м. довільний	10 і нижче	14
15	11/12	50 м. довільний	11/12	16
17	13/14	50 м. горілиць	13/14	18
19	15 і вище	50 м. горілиць	15 і вище	20
21	10 і нижче	25 м. горілиць	10 і нижче	22
23	11/12	25 м. горілиць	11/12	24
25	13/14	50 м. грудний	13/14	26
27	15 і вище	50 м. грудний	15 і вище	28
29	10 і нижче	25 м. грудний	10 і нижче	30
31	11/12	25 м. грудний	11/12	32
33	13/14	100 м. довільний	13/14	34
35	15 і вище	100 м. довільний	15 і вище	36
37	10 і нижче	25 м. метелик	10 і нижче	38
39	11/12	25 м. метелик	11/12	40
41	13/14	50 м. метелик	13/14	42
43	15 і вище	50 м. метелик	15 і вище	44
		ГІНЦІ		
45	10 і нижче	4 x 25 м. довільний	10 і нижче	46
47	11/12	4 x 25 м. довільний	11/12	48
49	13/14	4 x 50 м. довільний	13/14	50
51	15 і вище	4 x 50 м. змінний	15 і вище	52

Змагуни (-ки) можуть брати участь в трьох індивідуальних конкуренціях і один раз в гінцях. Гінці будуть устійнені клюбовими тренерами або представниками.

РЕЧЕНЕЦЬ ЗГОЛОШЕННЯ: **до 23-го серпня 1994 року.** Реєстрації над басейном НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ. Вписове виносить 5 дол. від змагуна (-ки)

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ

Ім'я, прізвище (по-англійськи) ....
(по-українськи) ....
Адреса ....
.... Зіп Ковд ....
Телефон: ( ) .... Вік ....
Хлопець .... Дівчина ....
Клюб/Молодеча організація ....
Конкуренція .... Час ....
Конкуренція .... Час ....
Конкуренція .... Час ....

Просимо вислати карту зголошення разом з вписовим (чек виписаний на "Ukrainian Sports Federation") до K.L.K.

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ", ПЛАСТ і НЕПРИНАЛЕЖНІ
Maria Bokalo, 742 Linden Avenue, Rahway, N.J. 07065
(908) 382-2223

„ТРИЗУБ"
Taras Midzak, 1135 Mill Creek Road, Southampton, PA 18966
(215) 322-7581

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ
Olena Halkowycz, 94 Fycke Lane, Teaneck, N.J. 07666
(201) 692-1471